

ÉVSZÁZADOS RÁDIÓK, TELEVÍZIÓK

A KESZTHELYI RÁDIÓ- ÉS TELEVÍZIÓMÚZEUMBAN KÖVETHETŐ NYOMON IGAZÁN A TECHNIKAI FEJLŐDÉS. LÁTHATUNK UGYANIS OLYAN KORABELI KÉSZÜLÉKEKET, MELYEKNEK MÁR NYOMA SINCS AZ ÉLETÜNKBEN. AZ IDŐSEBBEK NOSZTALGIÁZNAK, A GYEREKEK AZONBAN INKÁBB AZT KÉRDEZIK: „EZ MEG MI?”

Tíz esztendeje nyílt meg a múzeum Nádler József jóvoltából, s ma nem kevesebb, mint ezer készüléket láthatnak az oda betérők. A gyűjtemény egyre növekszik.

– Rádió-televízió műszerész a szakmám, amit 1968-ban kezdtem művelni – idézte az előzményeket Nádler József, aki a Keszthelyi Ipartestület elnöki tisztségét is betölti. – Amikor dolgozni kezdtem, szinte azonnal gyűjtögetni kezdtem a készülékeket, persze akkor még nem azért, mert múzeumot akartam nyitni. Bevallom, minden egyes darabot sajnáltam eldobni, én ilyen gyűjtögető vagyok. 2005-ben a feleségem vetette fel az ötletet, hogy ha már ennyi készülékem van, miért nem mutatom meg őket az érdeklődőknek.

Igaza volt, mert mindenütt hegyekben álltak a rádiók és televíziók, kivéve ott-hon, mert akkor már elváltunk volna... Szóval jónak tartottam a felvetését, s egy évre rá megnyitottam a múzeumot. Persze ez csak elmondva és leírva volt ilyen egyszerű. Annak érdekében, hogy a gyűjtemény még nagyobb és szélesebb legyen, hirdetést adtam fel, aminek köszönhetően sokan hozták be a régi készülékeiket. Ez egyébként a mai napig így van, az ország minden részéről jönnek és ajánlják fel a berendezéseket. Persze feltüntetjük a nevüket, s így – amikor visszatérnek – láthatják az egykori saját készülékeiket.

Tény: aki ide betér, az visszacsöppen a múltba. A legtöbben nosztalgiáznak, mutatják, hogy annak idején nekik vagy szüleiknek is pont ilyen rádiójuk, tévéjük volt. Egyszer bejött egy úr, aki a Munkácsy televízió láttán elsírta magát. Mikor kérdeztem, mi a baj, csak annyit mondott, hogy ő bizony 1958-ban ennek a készüléknek a gyártósorán dolgozott. A gyerekek nem igazán tudják beazonosítani ezeket a rádiókat, tévéket vagy éppen a régi gramofonokat, de betérve legalább megismerik a mai készülékek őseit. Amúgy érdekesség, hogy családi nyaralás, kirándulás alkalmával – műszaki világ ide vagy oda – sokszor a hölgyek kezdemé-

nyezik, hogy nézzék meg a múzeumot. Nádler József azt mondja, a múzeumban található készülékek mintegy hatvan százaléka üzemképes. A számuk pedig egyre nő, hiszen a szakember – ahogy mondja: ha hordja a havat – folyamatosan javítja őket.

– A legfontosabb természetesen az, hogy a készülékek olyan esztétikai állapotba kerüljenek, hogy bemutatathókká váljanak. Nem törekszem arra, hogy politúrozzam, lakkozzam, újszerű állapotba hozzam őket. Ezek régi berendezések, s ha kopottak is, pont ilyenek valók egy múzeumba. A javítás zökkenőmentes, köszönhető ez a Nosztalgia Rádiógyűjtők Egyesületének is. A szervezet negyedévente szervez találkozókat, melyeken 8-10 terem fullig van alkatrészekkel. Működik a cserebere, az adásvétel, legtöb- ben mindig megtaláljuk azokat a darabokat, melyekre szükségünk van. Bevallom, én többre becsülöm a régi készülékeket, mint az újakat, s sajnálom, hogy a két egykori magyar gyár – az Orion és a Videoton – megszűnt. Az új darabok eszté-

NOSZTALGIKUS VILÁGA

tikailag jelentéktelen, szürke, fekete dobozúak, igaz persze, hogy belsejükben modern technika rejtőzik. De azt is el kell mondani, hogy a régiek még tartós fogyasztási cikkek voltak, azokat 15-20 évre vásárolták az emberek. A mostaniakat 5-7 esztendőre... De maradjunk a régi készülékeknél! A múzeumban a legidősebb darab egy 1928-as rádió, ami modulszerűen épült fel. De szép számmal akadnak berendezések az 1930-as évekből is, köszönhetően Isóz Emilnek, akitől mintegy 50-60 svájci darabot kaptam. Szeretem őket egytől egyig, csak a helyhiány akadályoz, hogy mindet befogadjam. Már csak azok gyarapítják a gyűjteményem, melyekből még nincs a múzeumban...

Sámel József

Elismerés az ipartestületi munkáért

Nádler József az ipartestületben végzett munkájáért nemrég miniszteri elismerésben részesült.

– 1972 óta vagyok vállalkozó, ahogy akkoriban mondták, maszek, vagy éppen kisiparos, az első igazolványomat még Marcaliban váltottam ki. Kötelező volt az ipartestületi tagság, a szervezetnek mindig tagja voltam. 1982-ben építettük a kisipari szolgáltatót, 2008-tól töltöm be a Keszthelyi Ipartestület elnöki posztját, 2012-től pedig a hat szervezetet tömörítő Ipartestületek Zala Megyei Szövetségének elnöke is vagyok. Részt veszek az IPOSZ országos elnökségének munkájában. A kitüntetést a negyvenéves eredményes tevékenységemért kaptam Varga Mihály miniszter úrtól, örülök, hogy elismerték a munkámat.

